

11. aug. 1992.

Privat : Havna 2. 1342 Jar.

Fenrik Tommy Natedal.
Gulsetkåsa 38.
3727 Skien.

Jeg takker for ditt brev av 28. juli 1992 og beklager at jeg ikke har hatt anledning til å besvare dette før nu. Jeg er imponert over din innsikt i frontkjempernes situasjon og deres historie. For din orientering vil jeg opplyse deg om at jeg er revisor i INO og også i Historisk Forlag A/S samt at jeg vel også tilhører den indre krets av de som idag arbeider for å informere om hva som virkelig skjedde under okkupasjonen slik som dette er formulert i INO,S formålsparagraf. Jeg er således også godt orientert om det arbeide som du har nedlagt for å belyse frontkjempernes skjebner og spesielt ditt arbeide omkring oppsporing av falske frontkjemperes graver. Jeg har i alle år hatt nær kontakt med Ole Brunæs - han døde for 5 år siden - men var i alle år redaktør for Rapporten og også en av frontkjempernes fremste tillitsmenn. Hjelpeorganisasjonen har i alle år mest konsentrert seg om å yte økonomisk hjelp til sårede og etterlatte, men har også i mange år nedlagt et betydelig arbeide i å ettersøke skjebnen til de frontkjemper som ikke kom tilbake og hvis skjebne man ikke kjente. Arbeidet med å oppspore de falskes graver har ikke stått så sentralt, vesentlig forde man ikke kunne komme inn i Sovjet og også forde man ikke hadde nogen mulighet for bistand fra Norske myndigheter for å etablere eventuelt tilsyn. I de senere år er jo mulighetene blitt åpnet og alle er meget takknemmelig for det arbeide du utfører.

Jeg vil i det følgende forsøke å besvare og kommentere de spørsmål som du reiser i ditt brev- og behandler disse i samme rekkefølge som de er nevnt i ditt brev.

Fortsatt side 2.

Falne elever fra Befalskolen for Kavaleriet - Skoleeskadronen.

Jeg er imponert over dine informasjoner vedrørende Myhrvold og Oppen og så langt jeg kjenner til er de helt korrekte. Beskjemmet må jeg fastslå at min hukommelse ikke lenger strekker til når det gjelder å huske navn. Hans Oppen hadde jeg vel korrekt, men Myhrvold hadde jeg gitt galt fornavn og Fremstad er ikke identifiserbar.

Tross alt ligger dette mere enn 50 år tilbake og desverre har jeg ikke noen arkivopptegnelser over mine klassekamerater fra Befalskolen. Jeg var tilittsmann for NSUF men dengang var all politisk aktivitet forbudt ved de militære skoler og det respekterte vi - så vår kontakt før 9 april 1940 i egenskap av medlemmer var liten.

Det er mulig at jeg forveksler Fremstad med en annen. Jeg erindrer at jeg i slutten av krigen under gjennomgåelsen av falne frontkjempere som skulle registreres på minnetavler fant navnet til en klassekamerat fra Befalskolen og sjekket dengang at det måtte være ham.

Jeg erindrer også at han var en av de elever som hadde lavest

nummer på grunn av at han hadde gjennomgått den Militære Forskole før han blev optatt på Befalskolen. I Skoleeskadronen var det så langt jeg husker 7 stk med slik bakgrunn og jeg ser ikke bort i fra at det foreligger en forveksling fra min side. I ettertid våger jeg ikke å tippe et annet navn.

Du spør om jeg kan erindre noen spesielle bedrifter fra felttoget i Norge som vedrører mine falne kammerater. Nei, det kan jeg desverre ikke. Skoleeskadronen deltok i felttoget fra 9 april og frem til 24. april og de fleste elevene blev tatt til fange og internert i forbindelse med kapitulasjonen ved Oberst Dahl i Gausdal.

Oberst Ivar Frøystad gir en kort beskrivelse av Skoleeskadronens innsats i sin bok " Fra hesterygg til Stridsvogn " som utkom på Cappelen Forlag i 1979. For oss var felttoget et blodslit - med frost - sult og evig flukt i siste liten på isglatte veier med sommerskodde hester. Selv blev jeg tatt tilfange etter en kort ildkamp med en tysk patrulje i nærheten av Aulestad Gård i Gausdal. Jeg var med rittmester Wold som ordonans på vei til norsk komandoplass da vi blev overrasket av en tysk avdeling under fremrykking. Rittmesteren overgav seg og derved meg etter en kort skuddveksling. Jeg blev derved skilt fra min avdeling og mine kammerater. Havnet etter noen dager i krigsfangenskap på Akershus Festning og senere i Logen og blev frigitt i begynnelsen av juni. Da jeg umiddelbart etter frigivelsen melte meg til tjeneste i N.S. blev jeg uten senere kontakt med de fleste elever fra Befalskolen.

Jeg har hørt at det har vært sammenkomster - senest etter 50 år - men jeg har aldri vært invitert. Dette gjør at jeg står nokså hjelpesløs når det gjelder å finne frem til den tredje mann.

Bernt Anker .

Du spør om jeg har noen erindring omkring ham. Bernt Anker gikk på kullet før meg på Befalskolen for Kavaleriet. Han rykket inn i begynnelsen av juli 1938 og skulle vært uteksaminert med grad av sersjant i slutten av september 1939. Jeg tjenestegjorde således sammen med ham i Skoleskadronen fra juli 1939 til ut i september 1939 og husker ham meget godt. Han var skolens dyktigste rytter - utvilsomt langt dyktigere som rytter enn skolens eget befal. Jeg erindrer at han så tidlig som i 1936 utmerket seg i rytterkonkurranser som dengang blev arrangert på Bislet i Oslo.

Jeg var også tilstede på oppstillingen av Skoleskadronen engang i september 1939 da Bernt Anker blev dimittert og kastet ut av skolen uten å få noen militær grad. Det er ikke korrekt at han hadde skamridd en hest. Han var i forbindelse med at han som daghavende var ansvarlig for fremvisningen av skadde hester for vetrinæren kommet i krangel med vetrinæren som var løytnant. Så langt jeg erindrer æreskjelte han løytnanten forde denne ville friskmelde en hest som hadde en byld på albuen. Det var rittmester Harald Broch som i egenkap av sjef utførte eksklusjonen. Bernt Anker hadde mektige venner - en var Rittmester Quist - og jeg vet at Broch - blev senere kritisert for at han hadde overreagert.

Bernt Anker var utstøtt - han blev ikke gjenopptatt ved noen befalskole og rangerte som menig i D.R.I.

Jeg traff ham igjen på Bjølsen skole i juli 1941 i forbindelse med oppstillingen av Den Norske Legion. Bernt Anker bar dengang norsk uniform med fenriks grad.

Selv bar jeg uniformen fra Norges SS uten grad. I Norges SS var jeg forvaltningsofficer men hadde ikke mottatt utnevnellesbrev og bar følgelig menig uniform.

Jeg hilste på Bernt Anker og det var ikke tvil om at han husket meg . Da jeg spurte ham hvorledes det kunne ha seg at han bar fenriks distingsjon for han opp og svarte meg at det vedkom ikke en menig å spørre om slikt - han snudde på helen og gikk.

Jeg fulgte med ham i hans karriere. Jeg vet at han ikke var medlem av N.S. før krigen og tror heller ikke at han melte seg inn etterpå.

Bernt Anker hadde mange offisersvenner med stor innflytelse og jeg ser ikke bort i fra at han i forbindelse med oppstillingen av Den Norske Legion klarte å få en formell utnevning som fenrikk.

Major Svein Blindheim utarbeidet i 1974 sin hovedoppgave i Historie med å behandle frontkjemperbevegelsen i Norge. Som bilag 7 i denne oppgaven gir han som dokumentasjon en oversikt over Oslostaben ved Den Norske Legion høsten 1941.

Under i ktr. Organisasjonskontoret figurerer fenrik Bernt Anker. Jeg nevner at kontoret ble ledet av kaptein Søvik og at rittmester Arthur Quist også arbeidet ved samme kontor.

Så langt jeg kjenner til kom ikke Bernt Anker til aktiv fronttjeneste med Den Norske Legion. Jeg vet ikke hvilken avdeling han tjenestegjorde ved da han utmerket seg med å skyte på Hitlers bilde på Hippodromen i Oslo. Konsekvensene av dette var imidlertid fryktelige. Han skulle stilles for tysk krigsrett og utfallet av en slik rettergang var bare en . Henrettelse umiddelbart .

Han ble reddet i siste øyeblikk og redningsmannen var Rittmester Arthur Quist. Hvilke midler han brukte vet jeg ikke - men resultatet var i alle fall at Bernt Anker havnet i et tysk straffekompani på Østfronten. Det er blitt meg fortalt at han sammen med noen andre deserterte og kom i russisk fangenskap og først kom tilbake til Norge flere år etter 1945. Han døde for ca 10 år siden etter å ha drevet en slipestensfabrikk.

Oberst Oscar Magnus.

Som jeg nevnte i mitt forrige brev var han en av øverste sjefer for Hjemmestyrkene i D 13 og etter "frigjøringen" tjenestegjorde han på Ila. Hva han har gjort før og hva han har gjort siden har jeg ingen innsikt i. Jeg har ikke vekslet et ord med ham siden han ble avløst av svenskeguttene i mitten av juni mnd. 1945.

Men som du selv nevner - det var mange norske officerer som i 1940 og 1941 tok tjeneste i Arbeidstjenesten.

Regiment Nordland.

Jeg har tidligere på anmodning av forfatteren Fjørtoft skrevet noget om motivene for å melle seg til tjeneste i Regiment Nordland og også om hvem det var som melte seg i første omgang. At mange i ettertid har vist til at hovedmotivet var "kamp mot bolsjevismen" må bero på en bevist erindringsforskyvning.

Oppropet om tjenestegjøring i Regiment Nordland kom i begynnelsen av januar 1941. Jeg var på det tidspunkt ansatt i N.S. Riksledelse og arbeidet i revisjonsavdelingen. Jeg ønsket å melde meg og kontaktet i den anledning min foresatte - Riksøkonomisjefen - med anmodning om permisjon. Man anmodet meg om å vente og det blev for mitt vedkommende også resultatet.

Jeg har i mitt arkiv følgende dokumenter :

Skjema for frivillig innmelding i Waffen SS (Regiment Nordland)

Orientering om frivillig tjeneste i regimentet Nordland og

Opprop til " Hirdkamerater " som jeg mener er undertegnet av Rediess.

Jeg har tatt fotostatkopi og oversender disse til nærmere studier.

Jeg peker på følgende setning i oppropet fra SS fører:

" Det er gitt dere anledning , skulder ved skulder med andre kamerater og kampfeller til å gripe til våpen for aktivt å være med i den endelige seier over Europas værste fiende, England . "

Klarere kan det vel ikke sies.

Jeg sender deg også en fotostatkopi av en vervingsbrosjyre som blev trykt på Kambans Forlag i 1942. I denne er på side 2 gjengitt Quislings opprop ved dannelsen av Regiment Nordland . Han nevner ikke erkefienden England men heller ikke kampen mot bolsjevismen.

Hovedmotivet for de som melte seg i første omgang til Regiment Nordland var utvilsomt at de ønsket som frivillige å være med på kampen for det nye Europa under tysk ledelse.

Husk at vi nettopp var ferdig med den Spanske borgerkrigen hvor norske frivillige hadde deltatt på begge sider. Vi hadde vært med på et felttog i Norge hvor vi var blitt overbevist om at Tyskland med sin militære styrke var uovervinnelig. Den eneste fiende som gjenstod på det tidspunkt var - England.

Det var omkring årsskiftet 40/41 mange som fant det forsedelig å gå hjemmens Europas skjebne og derved Norges skjebne blev avgjort ved fronten.

Jeg vet at enkelte hirdmenn i Oslo gjorde henvendelse til den Italienske legasjon i Oslo med forespørsel om frivillig deltagelse i en italiensk fremmedlegion som angivelig var planlagt opprettet. De ville være med.

Det hadde også vært forespurt hos tyske myndigheter før oppropet kom, men svarene var negative. Tyskerne trengte ikke folk- man hadde selv de nødvendige mannskaper.

fortsatt side 6

Jeg erindrer godt at vi i Oslohirden spøkte med at det gjalt å melde seg med engang slik at man kunne være sikker på å bli med som okkupasjons-soldater i England. Enkelte spøkte med at de også kunne tenke seg jobben som "Beratere".

Utdannelsen i Gratz.

Vi som blev tilbake i Norge var naturligvis meget interesert i hvorledes de frivillige blev behandlet. Det tok evigheter før de første brevene nådde hjem. Av disse kunne man slutte at møte med tysk prøyser-disiplin var en brutal konfrontasjon. Blandt de frivillige var det mange med norsk befalsudannelse og også krigsskole som burde ha de beste forutsetninger for å kunne tilpasse seg ; men de stod ovenfor en for dem fremmed taktikk hva angår soldatutdanning.

Til å begynne med var nordmennene i samlet avdeling og med utelukkende tyske utdannere. Etter kort tid blev de spredd rundt i andre avdelinger og møtte da frivillige fra Danmark og Nederland.

De tyske utdannere var ikke mentalt innstillet på å behandle de frivillige som likemenn-spesielt var de ute på " å ta " de befalsutdannede. Taktikken var å drive alle så hardt som overhodet mulig- fornede dem og få dem til å føle seg så små som mulig. Straffeekseris og straffetjeneste hørte til dagens orden og dette kombinert med " verflüchte Norweger " og andre passende eller upassende karakterestikker var for de frivillige en stor prøvelse.

Da rekruttperioden var forbi blev de frivillige spredd på forskjellige avdelinger på en slik måte at det i et kompani somoftest bare var en eller to norske og da i forskjellige tropper. Da de reiste ut var de lovet at de skulle operere i samlet avdeling. Jeg vet at dette gjentagende ganger blev tatt opp med tyskerne at dette var et løftebrudd. Tyskernes begrunnelse var at man ikke ville resikere store tap av de frivillige ved at en enkelt avdeling i kamp blev tilintetgjort.

De frivillige var også meget irritert over at de ikke fikk lov til å bære sine norske militære merker og

heller ikke sine Hirdmerker.

Tillatelse til dette blev først gitt etter at den Norske Legion var blitt oppstillet i Tyskland.

Samtlige brever hjem var underlagt tysk sensur og det synes klart at brevskriverne var forsiktige med hva som kom på papiret. I ettertid har mange av de frivillige fortalt at utdannelsen var en gjennomgang av et helvete, men etter å ha vært i krigsinnsats hadde vel de fleste forståelsen for nødvendigheten av en slik kadaverdisiplin. Konflikten mellom tyskere og de frivillige av forskjellige nasjonaliteter blev i krigsårene helt eliminert i Waffen SS. Det skyltes ikke minst en god innsats av de frivillige.

Løfte om bondegårder.

Av det foran nevnte materiale vil det fremgå at det tyske løfte om at man etter endt tjenestetid kunne bli tildelt en bondegård var en realitet.

Jeg viser til " Om frivillig tjeneste i Regiment Nordland under avsnittet " Hva kommer så " punkt 2. Legg merke til at her er det ikke sagt noget om hvor den bebyggede gård på 250 - 300 mål befinner seg. Brosjyren er trykket i januar 1941 og på det tidspunkt var det ikke aktuelt å plasere gårdsbruket i erobret Østområde.

I vervingsbrosjyren fra 1942 på side 5 under avsnittet "Hva skjer senere " gjentas løftet - men nu er eiendommen plasert i Østen.

Det var kanskje nogen i januar 1940 som var optatt av dette med bondegård, men da under forutsetning av at gården befant seg i Norge. Det var ikke sagt noget sted at den skulle befinne seg noget annet sted.

Personlig tror jeg at omtrent samtlige frivillige bare lo over tilbudet. Heller ikke lovnaden om Tysk statsborgerskap i tillegg til det norske var noget som nogen la vekt på. Jeg kjenner ingen som nogen gang har nevnt at disse løfter hadde nogen betydning for at han hadde melt seg som frivillig.

Man skal være oppmerksom på at de vervebrosjyrer som jeg nu oversender er utarbeidet av antagelig Germanische Leitstelle og at de følgelig er et 100 % tysk produkt.

Fortsatt side 8.

Quislings opprop ved dannelsen av Regiment Nordland.

Jeg viser til side 2 i brosjyren " Nordmann kjemp for Norge " hvor et utsnitt av Quislings opprop er gjengitt. Jeg antar at gjengivelsen er korrekt- men han sa også mere.

Som tidligere nevnt nevnes ikke kampen mot bolsjevismen her. Naturlig nokk forde ikke angrepspakten med Sovjet fremdeles var i kraft. Jeg var i egenskap av tillitsmann ved befalskolen tilstede på et møte i NSUF som blev arrangert i Ingeniørenes Hus i Oslo i februar 1940. Quisling var tilstede og han holdt foredrag om den aktuelle situasjon. Hovedinnholdet av redgjørelsen gikk på at han mente Norge var i en meget utsatt stilling og at man måtte være forberedt på å bli trukket inn i krigen når som helst forde Frankrige og England planla oprettelsen av en front mot Tyskland fra nord. Han mante oss til å være forberedt på at noget kunne skje hvilken som helst dag. Han gav også utrykk for at hvis England og Frankrige lykkedes i å sette seg fast i Skandinavianvlen så måtte man være forberedt på at Tyskland ville gå til motangrep. Jeg husker spesielt at han sammenlignet med hva som hendte i Verdenskrigen 14-18 og i årene etterpå hvor de allierte ved hjelp av sin flåte lykkedes i å sperre Tyskland inne i den sydlige del av Nordsjøen og at de etter 1918 opprettholdt blokaden og på den måte bidro til å sulte ut den tyske sivilbefolkning.

Etter foredraget var det anledning til spørsmålsstilling og da var det en som spurte om man i en slik situasjon kunne stole på at Sovjet ville forholde seg passiv. Spørsmålsstilleren viste til at Sovjet rykket inn i Polen etterat Polen var nedkjempet av tyske tropper . I den forbindelse svarte Quisling at man måtte være oppmerksom på at Sovjet bare ville gjøre det som lederne antok var i Sovjets egen interesse . Videre sa han at etter hans mening var samarbeide mellom bolsjevisme og nasjonalsosialisme en umulighet og i den forbindelse gav han utrykk for at den endelige kamp om Europa kom til å skje mellom Tyskland og Sovjet.

Dette er kanskje ikke ordrett gjengitt- men hovedinnholdet var slik. De færreste av oss kunne forstå pakten fra august 1939 mellom Tyskland og Sovjet. Kunne ild og vann nogen gang forenes ? Spørsmålet opptok i alle fall meg meget og derfor sitter hovedinnholdet av møtet med Quisling dengang i februar 1940 fast i min erindring.

Den Norske Legion.

Jeg deltok som forvaltningsoffiser i Norges SS på Elverum da krigen mot Sovjet tok sin begynnelse. Sammen med avdelingen deltok jeg videre på Kongsvinger og endte på Bjølsen skole .

Begynnelsen var kaotisk. Frivillige strømmet til - norsk befal møtte opp i sine norske uniformer - og alle mulige problemer med underbringelse og utrustning dukket opp.

Vi i Norges SS blev holdt samlet og var meget velorganiserte. Kaptein Berg ledet avdelingen meget dyktig, men han hadde store problemer oppover mot den selvutnevnte Legionsledelse.

Selv ønsket jeg å bli utdanner i stedet for å fortsette som forvalter eller Intendant og jeg var meget misfornøyd med at jeg måtte fortsette som intendanturofficer.

I begynnelsen av august blev jeg av Riksøkonomisjefen i N.S. beordret tilbake til min tidligere arbeidsplass. Han som hadde overtatt etter meg hadde melt seg som frivillig i Legionen og siden jeg nu hadde hatt permisjon i 3 måneder så måtte min etterfølger få sin sjanse. Følgelig byttet vi plass og jeg blev også tilbakebeordret til Hirden og fungerte høsten 41 som adjutant i Fylking I.

Jeg fulgte naturlig nokk med i utviklingen av Den Norske Legion. Jeg henviser i denne forbindelse til Major Blindheims bok " Nordmenn under Hitlers Fane " som kom ut på Norges Boklag i 1977.

På side 68 og utover omtaler han etter min mening meget korrekt opprettelsen av Den Norske Legion og følger den inntil siste slutt. I denne bok gjengir han hvorledes Den Norske Legion blev organisert- hvilke staber den fikk og hvem som tjenestegjorde i de forskjellige staber.

Stabene blev fylt opp av norske offiserer og jeg erindrer godt at vi alle trodde at opprettelsen av Den Norske Legion var begynnelsen til gjenoppbyggelsen av den norske hær.

Desverre slik gikk det ikke. Legionens administrasjon blev et alt for stort hode på en liten kropp. Det var en evig kamp mot de tyske beraterne. Vi trodde jo at Legionen skulle settes opp med norske uniformer og norske våpen. Vi trodde at de norske depoter var inntakt, men det viste seg ikke å være tilfelle. Norske uniformer var ikke å oppdrive og de våpen man langt om lenge fikk var utslitte.

Jeg var dengang sammen med tyske SS offiserer - våre beraterne - på Akershus for å undersøke hva som kunne skaffes derifra. Det viste seg da at praktisk talt alt av uniformer og våpen fra den norske hær var borte. Her kom det også frem at forvaltningen på Festningen var

underlagt Wehrmacht og det var helt tydelig at man ikke var begeistret over at Waffen SS skulle hente ut materiell og våpen.

Når det gjelder utskiftningen av kp. sjefene i Legionen så viser jeg til major Blindheims beskrivelse. Jeg mener at han har fått med det vesentligste på en korrekt måte.

Tyskerne så med uvilje på at tidligere norske offiserer forsøkte å bygge opp en stor administrasjon - det var kamptropper man først og fremst ønsket.

Oppløsningen av staben var tyskernes verk og førte naturlig til at de fleste velutdannede offiserer fornærmet trakk seg tilbake.

Tyskernes inngripen på staben fikk også konsekvenser ved de oppstilte avdelinger.

Kaptein Bruun - Jernhenrik - var en enstøing og han la ikke skjul på hva han mente når han kom i diskusjon med de tyske beraterne. Han blev vel egentlig en tyskhater og det blev vel også hans skjebne.

Aslak Nesheim kom heller ikke overens med de tyske beraterne. Det er fortalt meg at han av øverste tyske sjef blev æresskjelt og fratatt all kompetanse som offiser. Derfor trakk han seg.

Han var tidligere Regimentfører ved H.R.7 og forsøkte å komme tilbake til denne stillingen, men han fikk ingen kommando i Hirden.

Deprimert og uten arbeide flyktet han senere til Sverige og satt internert der til høsten 1945.

Vervingen til Pansergrenaderregiment Norge.

Jeg nevner i min redgjørelse av 26 mai 1945 på side 7 om tvungen verving til fronttjeneste og blir anmodet om å redgjøre nærmere for dette.

Jeg er noget forbauset over at dette ikke er bedre kjent. Major Blindheim omtaler det i sin bok og har muligens brukt min redgjørelse som kilde.

Jeg har i mitt arkiv et eksemplar av et skjema som har overskriften "Den Norske Legion." og som er trykket i 1942 - antagelig september. Fotokopi følger. Det er dette skjema jeg sikter til i min redgjørelse.

På det tidsunkt var jeg fungerende Fylkingfører i FII av HR7 og jeg ledet ved en anledning nettop et vervingsmøte slik som jeg har beskrevet.

Selv var jeg ved personlig brev fra Den Norske Legion i egenskap av norsk befalingsmann blitt pålagt å melde meg til tjeneste og hadde meldt meg. Min skjebne var at jeg ikke fikk permisjon - se fotokopi av brev datert 18. sept 1942 fra Stabsjefen i Hirdsaben.

Jeg har i ettertid hatt mange tunge stunder ved at jeg sendte mine hirdkammerater til fronten mens jeg selv blev hjemme. Mange falt.

Fortsatt side 11.

Som det vil fremgå av vedlagte skjema som er datert 1942 gjalt det verving til Den Norske Legion. Jeg mener bestemt at tidspunktet var august eller begynnelsen av september.

Foranledningen var at de frivillige i Den Norske Legion stort sett hadde bundet seg til 1 års tjeneste og at tjenestetiden forlengst var overskredet.

Det blev sagt at Quisling og andre hadde gjort gjentatte henvendelser til tyske myndigheter for at Den Norske Legion skulle trekkes tilbake, men at svaret var blitt at det skulle skje når det var oppstillet en norsk avdeling som kunne avløse Legionen.

Derfor blev først og fremst alle militære befalingsmenn som var medlemmer i N.S. ved personlige brev oppfordret til å melde seg til tjeneste. Jeg melte meg engang i august 1942 foranlediget av denne henvendelse. Dernest skulle avdelingen fylles med menige og de måtte hentes ut fra Rikshirden - Unghirden og Hirdens Flykorps m.fl.

Vervingen gjennomført på lukkede møter slik som omtalt var landsomfattende. Selv mottok jeg ordren om å lede møte i Stortingsgaten 20 - Hirdens Hus - fra Regimentføreren i H.R.7 Viking.

Jeg erindrer meget godt at stemningen ikke var god - mange reagerte naturlig på å bli beordret til fronttjeneste på en slik måte.

Presset på den enkelte var stort. Slagordet - 'Det er bare et sted en N.S. mann er uundverlig - det er ved fronten' - blev holdt opp mot alle medlemmer mellom 18 og 45 år.

Selv hadde jeg melt meg flere ganger - men var blitt nektet permisjon- og som utdannet befalingsmann mislikte jeg meget at jeg ikke kom ut.

Etter å ha blitt nektet permisjon i sept. 1942 melte jeg meg igjen våren 1943 og skulle reise til Tøltz i begynnelsen av april.

Desverre brakk jeg benet ved et skiuhell i mars måned og blev på den måte udyktig til fronttjeneste.

 Jeg håper at jeg nu har besvart og kommentert de vesentligste av dine spørsmål. Det blev noget mere omfattende en jeg egentlig hadde planlagt, men kan dette materiale komme fremtidens forskere til gode og bidra til en korrekt historiebeskrivelse så er hensikten opnådd.

Med hilsen.

